

Λόγος Επίκαιρος

Αυτοί που είπαν την αλήθεια, τι κατάλαβαν από τη ζωή; ΛΕΝΕ !!!
Και αυτοί που δεν την είπαν, τι κατάλαβαν από τη ζωή; ΛΕΜΕ !!!

Αν ο Χριστός και η αλήθεια Του είναι "απάτη", μην διαβάζεις αυτά που ακολουθούν.
Αν όμως όπως πιστεύουμε, δεν είναι, τότε ξύπνα μην κοιμάσαι!!!!

Λειτουργική αναγέννηση;

Με αφορμή πρόσφατες θεολογικές συζητήσεις, θα ήθελα να καταθέσω τον λογισμό μου, ειλικρινά, ταπεινά και πολύ απλά. Κατ' αρχάς θεωρώ αδόκιμο τον όρο «λειτουργική αναγέννηση». Αναγέννηση, νομίζω, σημαίνει εκ νέου γέννηση, ξαναγέννημα, επειδή έχουμε φθορά, ακρωτηριασμό, αδυναμία ή και παρακμή. Παρατηρείται αποδεδειγμένα κάτι τέτοιο, και γι' αυτό φταίει το κείμενο, η γλώσσα της θείας Λειτουργίας και η εκ τούτου μη συμμετοχή των λαϊκών στα εκκλησιαστικά δρώμενα; Με μόνο οπλισμό την ειλικρίνειά μου εξέρχομαι, για να μη χαρακτηριστώ κοσμοφόβος και μισόκοσμος, και δίχως δυνατά και ισχυρά επιχειρήματα διατυπώνω ξεκάθαρα τη σκέψη μου και λέγω, πρώτα σε μένα, πως χρειάζεται καλύτερα προσωπική αναγέννηση. Ταπεινή μαθητεία στην παράδοση, στην απλότητα, στη σωφροσύνη, με άχρωμα γυαλιά. Δεν θεωρώ ότι αυτό είναι το κύριο πραγματικό ποιμαντικό πρόβλημα. Είναι δημιουργημένο, κατασκευασμένο πρόβλημα. Μάλιστα προέρχεται από εκεί που δεν θα το περίμενες. Δεν θεωρώ, επαναλαμβάνω, ότι είναι πραγματικής ποιμαντικής αναγκαιότητας.

Για να μη μιλάμε γενικά και αόριστα, θα κάνω εξαίρεση και θα μιλήσω για τον εαυτό μου, δηλαδή θα τον εκθέσω, κι έτσι άνετα όσοι θελήσουν, ειδικευμένοι διαφόρων επιστημών, θα μπορέσουν να με χαρακτηρίσουν κτυπώντας με. Σαράντα χρόνια ως εκκλησιαζόμενος δεν αισθάνθηκα εξουσιασμένος, αμυνόμενος, απομονωμένος, εξουθενημένος από τη γλώσσα της θείας Λειτουργίας. Οι αμαρτίες μου μόνο μ' έκαναν κουρασμένο και απρόσεκτο. Δεν ένοιωσα μέσα στην εκκλησία αποκομμένος από τον κόσμο, σε μια καθαρά ιδιωτική υπόθεση, παρακολουθώντας μια συνηματική γλώσσα ολίγων. Δεν μπορώ ασφαλώς να πω ότι από παιδί είχα πλήρη κατανόηση όλων των λεγομένων. Μήπως μπορώ να το πω τώρα; Μήπως θα μπορέσω να το πω άραγε ποτέ; Μήπως δεν πρέπει μάλιστα όλα να τα καταλάβουμε με το μικρό μυαλό μας, αμέσως και τώρα; Μου έλεγε προ καιρού ένας Γέροντας: «Πενήντα χρόνια στο Άγιον Όρος, και προχθές ένοιωσα στην αγρυπνία το “Κύριε ελέησον”». Αν το λέγαμε «Κύριε ελέησε εμένα», θα το κατανοούσαμε πιο γρήγορα; Τι σημαίνει κατανόηση; Έχει σχέση με το βίωμα; Πρέπει να κάνουμε τους πιστούς έξυπνους, να τα καταλαβαίνουν όλα γρήγορα; Γιατί να τα καταλάβουμε όλα αμέσως; Ποιος το επιλέγει και το επιτάσσει; Η λογική; Δεν νομίζω. Μήπως πρέπει να υπομείνουμε ή να επιμείνουμε, να μελετήσουμε βαθύτερα να προσευχηθούμε θερμά, να ελπίζουμε περισσότερο, να εμπιστευθούμε τον Θεό, να καθαρθούμε για να φωτισθούμε;

Αν πούμε «ειρήνη σε όλους» και όχι «ειρήνη πάσι», λύσαμε τα προβλήματα της Εκκλησίας; Η «χάρις» δεν το καταλαβαίνουμε, η «χάρη» το καταλαβαίνουμε; Η «κοινωνία του Αγίου πνεύματος» πώς θα ειπωθεί; Τι σημαίνει, αλήθεια, «ειρήνη», «χάρις», «κοινωνία»; Είναι, αδελφοί μου, «ιδεαλιστικό τείχος» η θεία Λειτουργία; Δεν μιλώ καθόλου για μαγική γλώσσα εδώ. Η μετάφραση ή η μεταγλώττιση ή όπως αλλιώς την πούμε πιστεύετε ότι θα λύσει το μεγάλο πρόβλημα του μη εκκλησιασμού των πολλών ανθρώπων; Μήπως δημιουργήσει και τότε άλλα ισχυρότερα τείχη; Μήπως έχουμε τότε άλλες διαιρέσεις φοβερές στην Εκκλησία με τη νέα ή την παλαιά γλώσσα, όπως με το νέο ή το παλαιό ημερολόγιο, παλαιορθόδοξους και νεορθόδοξους;

Αυτοί που εκκλησιάζονται συχνά, συνήθως δεν παραπονούνται. Αυτοί που δεν εκκλησιάζονται, ψάχνουν και βρίσκουν προφάσεις για τον δεσπότη, τον παπά, τον ψάλτη, τη γλώσσα και λοιπά. Υπερβάλλω ως καλόγερος;

Δεν μιλάμε για μαγική ή ιερή γλώσσα, αλλά για αγιασμένη, ωραία, αληθινή γλώσσα. Δεν παίζουμε με τις λέξεις, αλλά η δύναμη των λέξεων μας απέδωσε καταπληκτικά νοήματα, που ποιος μπορεί να τα αντικαταστήσει δίχως θεοπνευστία και θεοχαρίτωτη δύναμη; Δεν συμφωνώ διόλου ότι πρόκειται για ιδιωτική θρησκευτική γλώσσα, αλλά για χαριτωμένη, ευλογημένη, απλόπλουσια αγιοπνευματική δρόσο, που ευφραίνει και αναπαύει ταπεινές ψυχές. Είπα πως δεν έχω ισχυρά επιχειρήματα επιστημόνων και το βλέπετε. Αφήστε με να μιλώ με την καρδιά μου. Μήπως χρειάζεται να μιλήσουμε για εσωτερική νηνεμία, νηφαλιότητα και καθαρότητα, ώστε ν' ανοιχθούν φωτεινά παράθυρα που θα συνδράμουν στην των ευαγγελικών ρημάτων κατανόηση, στη βίωση του «Κύριε ελέησον» μετά από πενήντα χρόνια;

Μήπως, αγαπητοί μου, περνά το πνεύμα του κόσμου και στην πνευματική ζωή; Και τα θέλουμε όλα γρήγορα, άμοχθα, εύκολα, πρόχειρα; Αν γίνει σήμερα ένα από τα πολλά επιτυχή γκάλοπ για κατάργηση των νηστειών, ελευθερία των προγαμιαίων σχέσεων, κατάργηση του Όρθρου, τέλεση της θείας Λειτουργίας σε μισή ώρα, οποιαδήποτε ώρα της ημέρας, και ο κόσμος ψηφίσει κατά τη μέγιστη πλειοψηφία «ναι», η Εκκλησία θα πρέπει να υποταχθεί στα αιτήματά της αλλαγής των καιρών; Οι νέοι σήμερα δεν εκκλησιάζονται, γιατί δεν κατανοούν τη γλώσσα της θείας Λειτουργίας, γιατί δεν ακούν εκφώνως τις ευχές του ιερέως, γιατί είναι ψηλά τα τέμπλα, γιατί καθυστερούν το χερουβικό οι ψάλτες; Θεωρείτε ότι είναι σοβαρά τα επιχειρήματα αυτά; Μα έγιναν όλες αυτές και πολλές άλλες αλλαγές στη Δυτική «Εκκλησία» και απέτυχαν παταγωδώς.

Μήπως θα ήταν καλύτερο να ερμηνεύσουμε προσεκτικά τη θεία Λειτουργία, με την έκδοση σχετικών καλών βιβλίων –μερικά ήδη υπάρχουν, με την επανέκδοση λοιπόν–, με καλά προετοιμασμένα κηρύγματα, που η σημασία τους, νομίζουμε, δεν είναι τόσο μεγάλη σε ποιο σημείο λέγονται, αλλά τι λέγουν, με εσπερινά κηρύγματα, με άρθρα; Μήπως θα την βιώναμε καλύτερα με συχνότερο εκκλησιασμό, με μεγαλύτερη προθυμία, αγάπη και πόθο, όπως λέγει ο άγιος Χρυσόστομος, με τους λειτουργούς μας απλούστερους, λιτότερους, σεμνότερους, δίχως στόμφο, βερμπαλισμό και επίδειξη, με μεγαλύτερη ταπείνωση, ευλάβεια και προσοχή, δίχως τους εκτυφλωτικούς φωτισμούς, τα πολλά μικρόφωνα, τους λαρυγγισμούς και τις άρες των κηρυγμάτων;

Αν μπορούμε να μιλάμε για αναγέννηση, θα ήταν καλύτερα μια υγιής επιστροφή στην ευλάβεια του ταπεινού κλήρου και στην περισσή ευλάβεια του ταπεινού λαού, στην απλότητα κλήρου και λαού. Ήταν ένας Αγιορείτης παπάς στην έρημο που λειτουργούσε επί εξήντα έτη συνεχώς και πάντα ήταν μούσκεμα από δάκρυα το φελόνι του. Ήταν ένας Ρώσος παπάς που καθυστερούσε ώρες να πει το εξαιρέτως και δεν ήξερε τι να κάνει ο υποτακτικός του... Ήταν ένας χωρικός στην Ήπειρο που αισθανόταν, μούλεγε, πιο άνετα στην εκκλησία από το σπίτι του. Σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί, το βασικώς ελλείπον είναι η αγιότητα. Από Αγίους έχουμε έλλειψη. Όχι ότι δεν υπάρχουν, αλλά δεν φθάνουν.

Μήπως στα νεανικά κέντρα των ενοριών θα ήταν καλό να διδαχθούν τα παιδιά μας αρχαία ελληνικά, με τη δημιουργία νέων κρυφών σχολείων, αφού στη τουρκοκρατία επί τέσσερις εκατονταετίες δεν έγινε λόγος για μετάφραση της θείας Λειτουργίας και στη σημερινή Ελλάδα γίνεται; Οι φωτισμένοι εκείνοι Αγιορείτες Κολλυβάδες, αντιδρώντας στον Ευρωπαϊκό Διαφωτισμό, εξέδωσαν στην καθομιλούμενη συναξάρια, έγραψαν ερμηνευτικά σχόλια στους κανόνες της υμνολογίας μας, μίλησαν για συχνή θεία Μετάληψη με σχετική προετοιμασία, αλλά δεν πείραξαν τη θεία Λειτουργία. Δεν θα μπορούσαν; Στα ταπεινά ερημοκλήσια της Σκιάθου του Παπαδιαμάντη, στα εξωκλήσια τα μικρασιατικά του Κόντογλου, στους ναϊσκους των Αθηνών του αγίου παπα-Πλανά, στις χίλιες άγιες τράπεζες του ιερού Άθωνα επί τόσους αιώνες, στους

καθηδρικούς και ενοριακούς και μοναστηριακούς ναούς όλης της Ορθοδοξίας, λευκανθέντες κληρικοί, μαυρομαντηλούσες γριούλες, νέοι και νέες, φωτιζόμενοι από το καντήλι και τη λαμπάδα, δεν είχαν την αίσθηση της εσχατολογικής διατάσεως της θείας Λειτουργίας, και σήμερα κατηγορούμε την κατάνυξη ως «συναισθηματική ανωριμότητα» και θεωρούμε τις διαγνώσεις μας ακριβείς και την αίσθησή μας πραγματική... Μέχρι χθες η εκφώνηση των ευχών της θείας Λειτουργίας λέγαμε πως ήταν ευσεβιστική επικράτηση οργανωσιακών ιερωμένων, σήμερα λέμε ακριβώς το αντίθετο. Ο καλός ιατρός δεν δίνει ασπιρίνη στον ασθενή με πυρετό, αλλά ψάχνει να βρει την αιτία και την αφορμή του εμπύρετου νοσήματος...

Επαναλαμβάνω αυτό που είπα στην αρχή, με πολλή αγάπη. Εμείς οι ίδιοι θέλουμε αναγέννηση. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο «νοικοκύρης» της Εκκλησίας και τη φωτίζει κι εμπνέει σε όλους τους αιώνες. Η ενέργειά Του δεν σταμάτησε στους τέσσερις πρώτους αιώνες, ώστε να επιστρέψουμε στο τυπικό της πρώτης Εκκλησίας. Το Άγιο Πνεύμα φωτίζει τους Αγίους όλων των αιώνων, από τον πρώτο ως τον εικοστό πρώτο. Με σύνεση και καθαρότητα ας Το υποδεχόμαστε σεμνά, ταπεινά, διακριτικά, δίχως να σκανδαλίζουμε τους αδελφούς μας.

Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης

Η προβληματική γύρω από την ομοφυλοφιλία

Με διάφορες τηλεοπτικές εκπομπές επιχειρείται τα τελευταία πέντε-δέκα χρόνια να ισοπεδωθεί κάθε ηθικό κριτήριο κυρίως στην πατρίδα μας, αλλά και γενικά στην παγκοσμιοποιούμενη παγκόσμια κοινότητα. Έντονα προβάλλονται τύποι ομοφυλοφίλων ως δυναμικές κοινωνικές προσωπικότητες, που μπορούν να αποτελέσουν πρότυπα προς μίμηση απελευθερωμένων ανθρώπων και καταξιωμένων σ' όλα τα επίπεδα ζωής.

Οι τηλεοπτικές δημοσιογραφικές κάμερες έχουν στραφεί άπειρες φορές τόσο στον πρόεδρο των ομοφυλοφίλων, όσο και στα διαφημιζόμενα μέλη του νεοσύστατου συλλόγου και φυσικά στις δραστη-ριότητές τους. Υπενθυμίζουμε πολύ συνοπτικά ότι πασχίζουν να μας περάσουν το μήνυμα ότι αυτοί είναι οι υγιέστεροι των ανθρώπων, ενώ όσοι δεν ανήκουν στο κλάμπ το δικό τους είναι οι ασθενείς.

Προ τετραετίας περίπου παρακολούθησα μία τηλεοπτική συζήτηση. Βασικός προσκεκλημένος ήταν ένας ταλαίπωρος ομοφυλόφιλος, ο οποίος, όπως εύκολα καταλάβαινε ο μέσος τηλεθεατής, είχε δελεασθεί από τη διοργανώτρια της τηλεσυζήτησης με την υπόσχεση χρηματικής υποστήριξης. Στο τραπέζι μετείχαν τέσσερις - πέντε επιφανείς μορφωμένες κυρίες, λογίου επιπέδου, που υπέβαλαν επίμονα στον ομοφυλόφιλο ερωτήσεις με τις οποίες επεδίωκαν να εκμαιεύσουν την απάντηση, ότι η ελληνική κοινωνία ήταν και είναι ρατσιστική, δε δέχεται την ελεύθερη σεξουαλική επιλογή τους και επιτέλους θα πρέπει η ελληνική κοινωνία τώρα πια να εκσυγχρονισθεί και να αποδέχεται και την ομοφυλοφιλία και τους ομοφυλόφιλους. Από τις αυθόρμητες και ειλικρινείς απαντήσεις του ταλαίπωρου τηλεοπτικού - και μη δασκαλεμένου όπως φαινόταν - θύματος δεν εξαγόταν το συμπέρασμα που επεδίωκαν οι επιφανείς διοργανωτές - ψυχαναλυτές του θύματος. Το μόνο που ενδιέφερε το θύμα ήταν να προκαλέσει τον οίκτο των τηλεθεατών και να αποσπάσει κάποια βοηθήματα, εφόσον προερχόταν από την τάξη των απόρων.

Παρά ταύτα η μάνατζερ της εκπομπής ανακοίνωσε με ενθουσιασμό εφήβου, ότι η ελληνική κοινωνία θα πρέπει να ανοίξει τους ορίζοντές της και να γίνει φιλανθρωπότερη στους ομοφυλόφιλους. Αυτό το συμπέραμα όμως καθόλου δεν έβγαινε από την προηγηθείσα συζήτηση, αφού το μόνο που ενδιέφερε το βασικό πρόσωπο του ομοφυλοφίλου ήταν η οικονομική βοήθεια και όχι η συμμετοχή του σε εξαγωγή συμπερασμάτων.

Αυτή η νοοτροπία της διαφήμισης της ομοφυλοφιλίας συνδυάζεται και ταυτίζεται με την ανενόχλητη διακίνηση των ναρκωτικών, με την προώθηση των πορνοπεριοδικών και πορνοταινιών, με τον αφελληνισμό της Παιδείας μας και τον ευτελισμό της γλώσσας μας, της Ελληνικής σημαίας και των εθνικών εορτών μας, με την πυρετώδη μέριμνα για την αναβίωση της ειδωλολατρίας με τους Ολυμπιακούς αγώνες και με το συστηματικό σπάσιμο όλων των αξιών της ζωής στην Ελλάδα και ευρύτερα, των αξιών που έχουν δομηθεί πάνω στα Θεανθρώπινα βιώματα που διδάσκει η Ορθόδοξη Εκκλησία μας. Ο στύλος και το εδραίωμα της αληθείας, που μόνο η Ορθόδοξη Εκκλησία μας εκφράζει, σχετικοποιούνται και παζαρεύονται υπό τα όμματα όλων των ανθρώπων της υφηλίου, μέσα στις πανθηρησκειακές "εκσυγχρονιστικές" συναντήσεις των δικών μας και των ξένων θρησκευτικών ηγετών της Οικουμένης.

Οι ομοφυλόφιλοι στις μέρες μας προβάλλονται, ενώ έχουν προηγουμένως αλλοτριωθεί πνευματικά. Η αλαζονία αποτελεί και το βασικότερο κίνητρο για να προβάλουν την ομοφυλοφιλία τους. "Κύριος όμως υπερηφάνους αντιτάσσεται" μας λέγει η Αγία Γραφή. Γιαυτό και δεν μπορούν να απαλλαγούν από το φοβερό αυτό πάθος, αφού συνδυάζεται με την ύβρη και κατ' ουσίαν με την αμετανοησία.

Γιαυτό πάντοτε η ομοφυλοφιλία εθεωρείτο ως διάστροφή ερωτική σχέση μεταξύ ατόμων που ανήκουν στο ίδιο φύλο, ως ψυχοπαθολογικό φαινόμενο με επιπτώσεις σοβαρές πνευματικές, ψυχολογικές, κοινωνικές και βιολογικές- σωματικές. Μέχρι σήμερα και ενώ γίνονται έρευνες από τους ειδικούς ωστόσο δεν έχουν συμφωνήσει ότι ευθύνονται οι γονιδιακοί παράγοντες γι' αυτή τη διαστροφή. Καμία στατιστική επίσης δεν είναι δυνατό να μας δώσει τα πραγματικά, έστω και κατά προσέγγιση ποσοστά του "τρίτου φύλου" μεταξύ των προηγμένων λαών. Οι φερόμενες πάντως στατιστικές μιλούν για υψηλά ποσοστά που τεκμαίρονται και από τα αντίστοιχα οικογενειακά, ατομικά και κοινωνικά δράματα, που σχετίζονται με την ομοφυλοφιλία.

Ας μας επιτραπεί λοιπόν να καταθέσουμε την ταπεινή εμπειρία μας και τις παρατηρήσεις μας από τον ευαίσθητο ιερό χώρο της ιεράς εξομολογήσεως. Μέσα στην ιερότητα του Μυστηρίου η Θεία Χάρη ακυρώνει τα ανήκουστα αμαρτήματα γενικώς, και των ομοφυλοφίλων, και ο πνευματικός μαζί με τον μετανοούντα συγχαίρει για την άκρα φιλανθρωπία του Δεσπότη Χριστού. Να γιατί ο εξομολόγος δεν καταβάλλεται μολονότι ακούει τα αίσχιστα, γιατί εισπράττει και τη χαρά της αφέσεως που δίνει ο ίδιος ο Χριστός δια του πνευματικού στον ειλικρινώς μετανοήσαντα. Ο Άγιος Συμεών Θεσσαλονίκης υποστηρίζει ότι όπως είναι πολύ ευρύχωρο το ράσο του ορθόδοξου ιερέως, απέραντα πιο ευρύχωρη είναι η καρδιά του και ως εξομολόγου, γιαυτό και πάρα πολλοί από τους ομοφυλοφίλους εμπιστεύονται τον ιερέα και μόνο.

Γιά να μπορέσουμε να ερευνήσουμε σωστά το μέγα πρόβλημα της ομοφυλοφιλίας, πρέπει πρώτιστα να γνωρίζουμε τη φυσιολογία του υγιούς ερωτικώς ανθρώπου-ζεύγους, κχωρισμένου από την ομοφυλοφιλία.

Τόσο η Γένεση, όσο και οι Άγιοι Πατέρες που ερμηνεύουν τη Γένεση με το Φώς της ακτίστου Χάριτος του Αγίου Πνεύματος βλέπουν δύο σχέδια στην προαιώνια βουλή του Θεού σχετικά με τη δημιουργία του ανθρώπου.

Και ο Άγιος Γρηγόριος Νύσσης και ο Μέγας Βασίλειος στηριζόμενοι στην Παλαιά Διαθήκη βλέπουν με θαυμασμό την πρώτη βουλή του Θεού που ήθελε ο Αδάμ να ολοκληρωθεί ως τέλεια προσωπικότητα μόνος του, χωρίς Εύα, χωρίς σύντροφο. Μαζί του και ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος εγκωμιάζει την ελευθερία του Θεού και την άκρα συγκατάβασή Του, που όταν αντιλαμβάνεται τη μοναξιά του Αδάμ, εναλλάσσει το σχεδιασμό του πλάσματός Του και δημιουργεί την Εύα εκ της πλευράς του ως σύντροφό του. Όμως ο αρχετυπικός σχεδιασμός του

φιλανθρωποτάτου Θεού Πατέρα δεν πήγε χαμένος αλλά καταξιώθηκε πλήρως με την εκούσια ενανθρώπιση του δευτέρου προσώπου της Αγίας Τριάδος, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Έτσι κάθε άνθρωπος έχει το δικαίωμα της ελεύθερης επιλογής δύο σχεδίων του Θεού: Το ένα αποτελεί το συντροφικό τρόπο ζωής και το άλλο, τον κατά Χριστό και εν τώ Χριστώ παρθενικό τρόπο ζωής. Δόξα τώ Θεώ η αγία Ορθοδοξία μας αγκαλιάζει και ευλογεί τα ζευγάρια σ' όλες τους τις δραστηριότητες, ευλογεί και καταξιώνει όλους τους μοναχούς και τις μοναχές που αγωνίζονται "εν τώ Χριστώ" για την εν αγάπη κοινωνία μαζί Του.

Ο εν Χριστώ άγαμος ή η εν Χριστώ άγαμη παρθένος έχουν την ευλογία και το εκούσιο χάρισμα να αφιερώνουν όλη τη ζωή τους και όλα τα ερωτικά τους στο Χριστό. Γιαυτό είναι μακαριώτατοι άνθρωποι οι παρθένοι που αγαπούν και φλέγονται για το Χριστό και ο Χριστός απαντά με πλούσια και όλο πλουσιότερη χάρη, αγάπη, ειρήνη στις καρδιές τους. Αντίστοιχη και ανάλογη χαρά, ειρήνη και μακαριότητα απολαμβάνουν τα ζευγάρια που ζούν κατά το θέλημά Του. Μεγαλειώδης και αρχοντική είναι η εν Θεώ συζυγία της Παλαιάς Διαθήκης, η οποία εκφράζεται στις υπέροχες, θεόπνευστες και καθολικές τρεις πρώτες ευχές του Μυστηρίου του Γάμου οι οποίες έχουν υιοθετηθεί από τις μυριάδες των ζευγαριών της Καινής Διαθήκης ως τέλεια, μοναδικά και αναντικατάστατα χριστολειτουργικά αριστουργήματα του Ορθοδόξου Γάμου.

Μέσα σ' αυτό το μέγα κατά Παύλο, και όλους τους Αγίους Μυστήριο του Γάμου ο σύζυγος απολαμβάνει την αγάπη και την εκτίμηση της συζύγου του, όπως και η σύζυγος εισπράττει την θυσιαστική προσφορά αγάπης από το σύζυγό της. Και οι δύο τους ευλογημένοι με τις ευχές του αρραβώνος και του Γάμου ζούν όλες τις ποιότητες της αγάπης, της στοργής και της προνοίας του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, με τις πολλές πρεσβείες της Κυρίας Θεοτόκου σύν πάσι τοίς Αγίοις.

Σφραγίζονται οι δύο σύζυγοι με την άκτιστη Χάρη του Αγίου Πνεύματος εις σάρκα μίαν, δηλαδή ψυχική και σωματική κοινωνία οσημέραι κορυφούμενες. Μέσα σ' αυτό το εύκρατο κλίμα αγάπης έρχονται τα παιδιά, καρποί - απτές ατράνταχτες αποδείξεις της αγάπης του Τριαδικού Θεού και της αγάπης των συζύγων.

Είναι από τα πλέον αυτονόητα, ότι η υπακοή των δύο συζύγων στο θέλημα του Θεού τους καθιστά πολύ διακριτικούς και ως προς την αγωγή τους προς τα παιδιά και ως προς τη συμπεριφορά των παιδιών προς τους γονείς. Ισορροπία, ειρήνη, χαρά, πληρότητα, δημιουργικότητα, και όλα τα άλλα τα καλά συνοδέυουν την κατά Χριστό αγία οικογένεια. Ο πατέρας και η μητέρα καταξιώνονται πολλαπλά ως γονείς. Οι αναπτυσσόμενες οικογενειακές υποχρεώσεις τους ωριμάζουν και τους εντοπίζουν στα άμεσα πολλά καθήκοντά τους ως γονέων, τα δε παιδιά αναπνέουν το ζεϊδωρο οξυγόνο της αγάπης του Χριστού, δια των τιμίων και υπάκουων γονέων τους. Το πλούσιο οξυγόνο της Αγάπης του Χριστού το μετασχηματίζουν τα παιδιά σε ισορροπία, σε φιλαδελφία και φιλοθεία, σε εξελισσόμενη δημιουργικότητα και εν Χριστώ κοινωνικότητα. Πού χώρος για ομοφυλοφιλία στα παιδιά, τοσούτο μάλλον καθ' όσον και τα παιδιά και οι γονείς έχουν την κραταιά Τριαδική Προστασία, τη δοκιμασμένη Σκέπη της Παναγίας και τη βοήθεια των Αγίων της Εκκλησίας μας. Όλα τα παραπάνω επισφραγίζονται και σταθεροποιούνται με το πρόγραμμα της προσευχής, της νηστείας και της τρυφής των Αγίων Αχράντων Μυστηρίων του Χριστού.

Γνωρίζουμε όμως από την Παλαιά Διαθήκη, το θεόπνευστο βιβλίο της Εκκλησίας μας και δή από τη Γένεση, ότι το πρώτο ζεύγος των πρωτοπλάστων δεν κράτησε την υπακοή του στο Θεό, γιαυτό και αλλοτριώθηκε ολόκληρη η ζωή τους, οι αναμεταξύ τους σχέσεις και όλο το φάσμα της τεκνογονίας τους.

Άπειρα προβλήματα σχέσεων σ' όλα τα επίπεδα παρακολουθούν από τότε και όλους τους

μεταπτωτικούς απογόνους τους. Μοναδική θεραπεία βρίσκεται και επιτυγχάνεται μέσα στην Εκκλησία του Χριστού, ο οποίος χριστοποιεί και θεανθρωποποιεί τον ανδρισμό του συζύγου και την πατρότητά του, τη θηλυκότητα της συζύγου και τη μητρότητά της, τις σχέσεις τους με τα παιδιά τους και με όλη την υπόλοιπη εν Χριστώ αδελφότητα των Αγίων των μελών της Εκκλησίας και της ευρύτερης κοινωνίας. Χαρισματικά αλληλοπεριχωρείται η κατ' οίκον Εκκλησία με την ευρύτερη Καθολική Εκκλησία του Χριστού.

Τί γίνεται όταν η οικογένεια είναι μακριά από την Εκκλησία, τη ζωή της, τα Μυστήριά της; Μιά διακριτή νοσηρή παθογένεια επιβαρύνει όλες τις σχέσεις που μπορούν να πάρουν τα παρακάτω πιθανά σχήματα:

Όταν η οικογένεια είναι οριστικά διασπασμένη, όλα λειτουργούν ανάποδα, διάστροφα. Οι υπεραυξημένες φροντίδες του ενός εκ των δύο γονέων που έχει την αποκλειστική ευθύνη του ενός ή περισσοτέρων παιδιών δημιουργούν τέτοιο άγχος και τέτοια ανασφάλεια που περνάει και στα παιδιά. Ο χωρισμένος πατέρας ή πιο πολύ η καταπικραμένη χωρισμένη μητέρα θα περάσουν στην ανατροφή του αγοριού ή του κοριτσιού την υποτίμηση του απουσιάζοντος συζύγου με συνέπειες κρίσιμες για όλη τη συγκρότηση του νέου παιδιού. Οι συνέπειες δεν μπορούν να μην επηρεάσουν και την ερωτική και σεξουαλική συμπεριφορά, την οποία ή θα καταστείλουν επικίνδυνα ή θα διεγείρουν επικίνδυνα.

Είναι πιθανή η προσκόλληση του μισοαπροστάτευτου αγχωμένου παιδιού των χωρισμένων σε εξωοικογενειακούς καλοθελητές, που μέσω του συναισθηματισμού μπορούν να προσεταιρισθούν την αγάπη του και να το οδηγήσουν στους δικούς τους ποταπούς σκοπούς. Ο άδικος πατέρας βεβαρυμένος και με το εξωσυζυγικό μόλυσμα φορτώνει πάνω στα παιδιά του τα παράπονά του και τα απωθημένα του, διχάζοντας τα παιδιά. Η αδικημένη χωρισμένη σύζυγος, διαλυμένη από τις πιέσεις και το κρυφό μόλυσμα ενός παράνομου δεσμού βγάζει πάνω στα παιδιά τα δικά της απωθημένα, γεμίζοντας τα παιδιά με τις καμουφλαρισμένες κακίες της και διχάζοντας ανιάτα τις τρυφερές νεανικές προσωπικότητες. Χωρίς βάσεις και με καταθρυμματισμένο το θεσμικό οικογενειακό περιβάλλον, ζώντας σ' ένα ιδεολογικό χάος τα παιδιά είναι ανά πάσα στιγμή εύκολη λεία του εμπόρου των ναρκωτικών και οποιουδήποτε που πουλάει σε οποιαδήποτε τιμή αγάπη, στοργή, ενδιαφέρον και τα σχετικά.

Εν τώ μεταξύ ευκαιρώς ακαίρωσ η αισχρή τηλεόραση διδάσκει στα παιδιά ότι μαγκιά είναι να δοκιμάσεις και λίγη "μαύρη", λίγη "άσπρη" και να αποκτήσεις "πολλαπλές εμπειρίες" μέσα από διάφορες σεξουαλικές επαφές, τα οποία με τη θέλησή σου μπορείς - κατά τους επιτηδείς - οποτεδήποτε να σταματήσεις. Ήδη όμως έχει σφιχταγκαλιασθεί η ως άνω παρανομία με την αλαζονία, που φράζουν οριστικά το δρόμο της επιστροφής στην κάθαρση και στην αληθινή αποκατάσταση των χαμένων ευκαιριών.

Οι διογκωμένοι εγωϊσμοί και των δύο συζύγων, ως κληρονομικοί, μεταβιβάζονται στα παιδιά μαζί με όλο το πλέγμα των παραπάνω ψυχολογικών τραυμάτων που προκαλούν οι διαξιφισμοί των αντιπαρατιθεμένων συζύγων, που ζητούν αναγνώριση στη συνείδηση των παιδιών τους μονομερώς.

Στις περιπτώσεις των συμβατικών γάμων τα πράγματα δεν είναι καλύτερα. Εξωτερικά μπορεί να υπάρχει μια βιτρίνα καταπληκτική, όταν μάθει όμως τα ενδότερα κανείς εκπλήσσεται από τα απίστευτα προβλήματα. Αφάνταστη σκληρότητα από τον ένα σύζυγο προς τον άλλο και συνειδητή ή ασυνείδητη ακύρωση του ρόλου του άλλου συζύγου.

Στήν περίπτωση αυτή των συμβατικών, αλλά μη διαλυμένων γάμων παρατηρούμε δύο σενάρια. Κατά την ταπεινή μας εκτίμηση, χωρίς να μιλούμε με απόλυτη στατιστική βεβαιότητα, οι αυταρχικές μητέρες είναι περισσότερες από τους αυταρχικούς πατέρες. Η μητέρα με την έντονη

προσωπικότητα - που τις πιο πολλές φορές ισοδυναμεί με τον ανυπόταχτο εγωϊσμό - επισκιάζει την αυθεντικότητα του πατέρα, την οποία και συστηματικά υποβαθμίζει στις συνειδήσεις των παιδιών.

Επομένως το αγόρι ή τα αγόρια της οικογένειας δεν έχουν την εικόνα του αυθεντικού πατέρα προς το αρχέτυπο του οποίου θα οικοδομήσουν και τη δική τους ανδρική προσωπικότητα. Αν μάλιστα και εξ αντικειμένου ο πατέρας είναι από τη φύση του αδύνατη και υποτονική προσωπικότητα, σχεδόν ανύπαρκτη, τότε τα πράγματα είναι πιο δύσκολα τόσο για τα αγόρια πολύ περισσότερο, όσο και για τα κορίτσια που ενδέχεται να τραπούν και αυτά προς την ομοφυλοφιλία, αφού και το γυναικείο μοντέλο πάσχει ως υπερτονικό και υπερδραστήριο και το ανδρικό ως ανίσχυρο στη διακυβέρνηση της οικογένειάς του. Ας μη λησμονήσουμε εδώ τη θέση, στην οποία θέλει ο Απόστολος Παύλος να βρίσκεται ο άνδρας. Στην προς Εφεσίους Επιστολή του λέγει ότι "ο ανήρ εστι κεφαλή της γυναικός, καθώς και ο Χριστός εστί κεφαλή της Εκκλησίας". Αυτή η θέση δε δηλώνει αξιολογική ανωτερότητα προς τη σύντροφό του, αλλά την ιδιαίτερη ικανότητα να διευθετεί με διάκριση και σφαιρότητα τα του εαυτού του και τα του οίκου του με τη Χάρη του Θεανδρικού αρχετύπου για όλους τους άνδρες, του Χριστού. Το όντως ανδρώδες εν Χριστώ φρόνημα βρίσκεται άλλωστε στη θυσιαστική προσφορά του συζύγου για τη σύζυγό του και κατ' επέκταση για την οικογένειά του.

Όταν υπάρχει παράλυση στον πρώτο της οικογένειας παραλύουν και τα ψυχοδυναμικά των παιδιών, αλλά και γενικότερα όλες οι επιλογές τους. Απεγνωσμένα επιζητούν άλλα πρότυπα για να δομήσουν την προσωπικότητά τους. Ενδόμυχα, υποσυνείδητα κάνουν χρόνια και χρόνια τις συγκρίσεις τους ανάμεσα στους δύο γονείς τους. Εφόσον τελικά απαξιώνεται μέσα τους το πρόσωπο του πατέρα, επόμενο είναι τα αγόρια να μη θέλουν να αγωνισθούν για τη συγκρότηση ανδρώδους προσωπικότητας. Προτιμούν την επόμενη επιλογή, εφ' όσον το γυναικείο πρότυπο της μητέρας φαίνεται ικανότερο. Αλλά και η διαμορφούμενη γυναικεία ψυχολογία των κοριτσιών εθίζεται στην ήσσυα - στη μικρότερη - προσπάθεια και όχι στην πορεία για κατάκτηση του όντως καταξιωμένου αυθεντικού συντροφικού γυναικείου ρόλου, αλλά του ομοφυλοφιλικού.

Το δεύτερο σενάριο που σχετίζεται με το συμβατικό γάμο θέλει τον πατέρα σκληρό και αυταρχικό. Και στην περίπτωση αυτή ενδέχεται τα αγόρια της οικογένειας να αντιδράσουν, να μισήσουν εσωτερικά τον πατέρα και την πατρική αυθεντία και να δημιουργήσουν μέσα τους άλλα πρότυπα, αντίθετα του συγκεκριμένου ανδρικού προσώπου του πατέρα τους, προς τον οποίο δεν έχουν τη δέουσα εκτίμηση. Γιαυτό και ρέπουν προς τα μη ανδρικά πρότυπα, αλλά τα γυναικεία. Παραπλήσια μπορούν να αντιδράσουν και τα κορίτσια της παραπάνω οικογένειας. Μή αντέχοντας τη σκληρή και άδικη συμπεριφορά του πατέρα, εκδικούμενες εσωτερικά και διάστροφα τον υπερβολικό σε αυστηρότητα πατέρα, επιλέγουν αυτόν τον ομοφυλοφιλικό τρόπο ζωής, για να ελαχιστοποιηθούν οι πιθανότητες εξάρτησής τους από ένα πιθανώς παρόμοιο σκληρό και άδικο σύντροφο σαν τον πατέρα τους. Η ομοφυλοφιλική σχέση με γυναίκες δημιουργεί μια μείζονα ψευτοασφάλεια από την ενδεχόμενη περιπέτεια σχέσεως με έναν άνδρα σκληρό και άδικο.

Φτηνό ψυχολογικό βόλεμα επομένως καταντά αρχικά η ομοφυλοφιλία, η οποία εξελίσσεται σε αντίστοιχη ομοφυλοφιλική σεξουαλική επιλογή, κατ' αρχή με ένα άτομο του ίδιου φύλου και μετέπειτα με πολλά άλλα, αφού δεν είναι δυνατό μια διάστροφη σχέση να ικανοποιήσει και να ισορροπήσει τη διαμορφούμενη προσωπικότητα του αγοριού ή του κοριτσιού, αλλά ανοίγει κάποια στιγμή ο δρόμος για πολλαπλές ερωτικές ομοφυλοφιλικές εμπειρίες.

Έχουμε επίσης παρατηρήσει, ότι σοβαρά σαρκικά αμαρτήματα των γονέων ως και εκτρώσεις, μπορούν να μολύνουν όλο το οικογενειακό περιβάλλον σε τέτοιο βαθμό, ώστε να προκαλέσουν την άρση της Θείας Χάριτος και από τα παιδιά και να οδηγηθούν σε δαιδαλώδεις

αλλοτριωμένους τρόπους ζωής, ανάμεσα στους οποίους πρωτεύουσα θέση κατέχει η ομοφυλοφιλία. Στην πραγματικότητα συμβαίνει οι γονείς να απομακρύνονται από τη Θεία Χάρη και συμπαρασύρουν και τα παιδιά τους στην καταστροφή. Τα παιδιά μιας τέτοιας οικογένειας ενδέχεται να μη μπορούν επακριβώς να αποκρυπτογραφήσουν τις κρυφές σοβαρές πτώσεις των γονέων τους, όμως εισπράττουν διαισθητικά την πνευματική τους κατάσταση. Ο γέροντας Πορφύριος έλεγε ότι στα πνευματικά ζητήματα ισχύει η αρχή των συγκοινωνούντων δοχείων. Άμεση ή πάντως έμμεση είναι η επίδραση της πνευματικής ζωής των γονέων στα παιδιά τους.

Δόγμα ως γνωστό, της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας είναι η ενότητα του ανθρωπίνου γένους. Συμβαίνουν έτσι πολλές αλληλοεξαρτήσεις πνευματικές, ψυχολογικές, συναισθηματικές, κοινωνικές μεταξύ μας, ώστε να μη μπορούμε να ζήσουμε μόνοι μας, κλεισμένοι οριστικά στην αυτονομία μας. Ειδικότερα πολλές μητέρες μετά από μία ή και άλλες εκτρώσεις βγάζουν πολλές ενοχές.

Εκδηλώνονται μέσα στην οικογένεια με πολλά νεύρα και με πολύ άγχος, το οποίο σκοτώνει ψυχολογικά τα παιδιά, τα εγκλωβίζει μέσα στην καταθλιπτική ατμόσφαιρα που διαχέεται από την ψυχολογία της μητέρας προς όλο το οικογενειακό περιβάλλον. Αυτό το καταθλιπτικό περιβάλλον μπορεί να γίνει αιτία απομάκρυνσης των παιδιών από την πατρική εστία και τη μητρική φροντίδα και προστασία, αφού η μητέρα είναι παροπλισμένη από τα εγκλήματα που με τη θέλησή της επέβαλε στο σπλάχνο της ή στα σπλάχνα της. Η ίδια η μητέρα γίνεται δήμιος των εμβρύων που έχει μέσα της, η ίδια η μητέρα δεν μπορεί να αποφύγει την ψυχολογική τυραννία των υπολοίπων παιδιών της, ή ακόμη και τον ψυχικό θάνατο, την εμπλοκή τους στα κυκλώματα της καταστροφής, του λευκού θανάτου και της ομοφυλοφιλίας. Αφού η ίδια η μητέρα δε διαθέτει ηθικούς φραγμούς και δεν έχει αντιστάσεις και αναστολές προς το έγκλημα, πώς στη συνέχεια θα έχουν και τα παιδιά; Όταν μάλιστα τα παιδιά διαπιστώνουν, ότι και ο πατέρας τους ήταν συνεργός στα σκοτεινά έργα της μητέρας, τότε χωρίς πολλές διανοητικές διαδικασίες, συνοπτικά, διαισθάνονται περισσότερη ανασφάλεια και αβεβαιότητα. Οι συμβουλές είναι ανεπαρκέστερες για να κρατήσουν τα παιδιά κοντά στους γονείς. Άλλος ... πλέον αναλαμβάνει την καθοδήγησή τους φυσικά σε δρόμους αντίστοιχους με τις επιλογές των γονέων τους.

Συμπεράσματα

Εφ' όσον έτσι έχουν τα πράγματα γι' αυτό το τόσο σοβαρό θέμα, που είναι θέμα ολόκληρης της ζωής - της παρούσης με προεκτάσεις προς τη μέλλουσα και αιώνια ζωή - χρειάζεται να το αντιμετωπίσουμε με φόβο Θεού, με πολλή διάκριση, νηφαλιότητα και ορθόδοξη ασκητική νηπτική εργασία.

Πρέπει να φοβηθούμε μήπως κάποια από τις αναφερθείσες αιτίες ή άλλος παράγοντας εσωτερικός - ψυχολογικός-πνευματικός ή εξωτερικός παρεισφύσει και παραπλανήσει κάποιο παιδί μας - υπό την ευρεία έννοια του όρου παιδί - προς αυτή την αλλοτρίωση του φύλου που του εμπιστεύθηκε η αγάπη του Θεού Πατρός και η Χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και η Κοινωνία του Αγίου Πνεύματος.

Ο μακαρίτης ο πατέρας μου μέχρι της ηλικίας των δεκαπέντε ετών δε με άφηνε να μπαίνω στο ιερό βήμα ως παπαδάκι - και το είχα καϋμό για πολύ καιρό - γιατί είχε διαπιστώσει ότι ένας εκ των ιερέων της ενορίας μας ήταν προκλητικός ομοφυλόφιλος, αλλά εγώ δεν το καταλάβαινα. Η συχωρεμένη η μητέρα μου, στην ίδια ηλικία διέσχισε μια μεγάλη απόσταση μέσα στον Πειραιά με τις παντόφλες γιατί αργούσα πολύ να επιστρέψω στο σπίτι. Ήξερε ότι είχα πάει να εξομολογηθώ για πρώτη φορά στο κτίριο της Ζωής, παραμονές Χριστουγέννων, ανησύχησε γιατί πολύ καθυστερούσα και κατέφθασε να διαπιστώσει ιδίως όμμασι διακατεχόμενη από το συγκεκριμένο λογισμό - φόβο, τι συμβαίνει; Έφυγε ήσυχη όταν βεβαιώθηκε ότι δεν ελόχευε κανένας τέτοιος κίνδυνος μέσα σ' αυτό το εκκλησιαστικό περιβάλλον των πολλών συνομηλίκων μου που περιμέναμε να εξομολογηθούμε.

Είναι αυτονόητο, ότι αν εκλείψουν οι γενεσιουργοί παράγοντες της ομοφυλοφιλίας, θα εκλείψει και η παθογένειά της. Είναι όμως δύσκολο να εκλείψουν οι παράγοντες γιατί είναι απίστευτη η σκληρότητα και η φιλαυτία των γονέων που ως επί το πλείστον ευνοούν τις συνθήκες ανάπτυξης της ομοφυλοφιλίας. Υπάρχουν γονείς που ξελογιάζονται από το πάθος της μοιχείας και δεν εννοούν ότι καταστρέφουν τα παιδιά τους και τα ωθούν σε περιθωριακούς δρόμους της ζωής, εν οίς και της ομοφυλοφιλίας. Ισχυρίζονται ότι τους παρέχουν τα πάντα για την προκοπή τους, εκτός φυσικά από την πραγματική θερμή πατρική παρουσία και προστασία. Σκηνές απείρου δράματος παίζονται σε πολλές οικογένειες, γιατί ο ένας ή ο άλλος ή και οι δύο γονείς έχουν φτιάξει τη ζωή τους, όπως λένε οι ίδιοι, τώ όντι όμως την έχουν στηρίξει πάνω στα ερείπια των διαλυμένων παιδιών τους. Είναι πάντως πνευματικά τεκμηριωμένο ότι, όταν υπάρχει μετάνοια στους υπεύθυνους για τα παραστρατήματα γονείς, τότε και στα παιδιά έρχεται η Χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, η διόρθωση και η ίαση των παντοειδών παιδικών τραυμάτων. Στο ιερό Μυστήριο της ιεράς εξομολογήσεως, που το αμέτρητο έλεος του Τριαδικού Θεού μας καταξίωσε να διακονούμε, βλέπουμε νεκραναστάσεις και ανάνηψη σε βαρεια τραυματισμένους ομοφυλοφίλους.

Η εμπλοκή με την ομοφυλοφιλία, όποια αφετηρία κι αν έχει, δημιουργεί πολλές καταστάσεις και εντός της ίδιας της ζωής του πάσχοντος τούτο το πάθος, όσο και στο συγγενικό και οικογενειακό του περιβάλλον, όσο και στην κοινωνία γενικότερα. Γιαυτό και θα πρέπει να γίνονται και διακριτικές διαμαρτυρίες τεκμηριωμένες προς τα κανάλια για να σταματήσει η διαφήμιση της ομοφυλοφιλίας ως ελεύθερης επιλογής του σεξουαλικού τρόπου ζωής, γιατί δεν είναι αυτή η αλήθεια.

Πρέπει να συνειδητοποιηθεί από όλους μας η μισανθρωπία της Νέας εποχής, η οποία πριμοδοτεί, όπως φαίνεται, την ομοφυλοφιλία για πολλούς και διαφόρους ευνόητους λόγους. Γιατί συστηματικά προωθεί τον τύπο του παραγωγικού ανθρώπου, ο οποίος δεν πρέπει να είναι απασχολημένος με οικογενειακές υποχρεώσεις - αφού η ομοφυλοφιλία άμεσα ή και έμμεσα αποτρέπει το γάμο και φυσικά τους περισπασμούς από το επάγγελμα. Θα πρέπει να θυμηθούμε ακόμη ότι στη συνθήκη του Άμστερνταμ τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης συμφώνησαν ότι θα πρέπει να υπάρχει σεβασμός στις σεξουαλικές ιδιαιτερότητες.

Έτσι συμπληρώνεται η "ύβρις" του αλαζονικού ουμανιστή Ευρωπαίου, του παιδαγωγημένου με το πρωτείο της ψευδωνύμου γνώσεως και το αλάθητο. Ξεκινάει από την επίμονη προσπάθεια της δημιουργίας νέου ανθρώπου, χωρίς τη βουλή του Θεού, με κλωνοποίηση ή άλλες έντονες παρεμβατικές τεχνικές, θέλει ελεύθερη ονοματοδοσία χωρίς Άγιο Βάπτισμα και Χρίσμα, πολιτικό Γάμο και όχι θρησκευτικό, ενοποίηση παγκόσμια και πανθηρησκειακή κοινωνία και θέσπιση ως θανάτου του εγκεφαλικού θανάτου, για να μπορέσει ευκολότερα να μετατραπεί το ανθρώπινο σώμα σε σούπερ μάρκετ ανθρωπίνων οργάνων και τελικά να παραδοθεί στην πυρά. Η καύση των νεκρών θα είναι ο έσχατος θρίαμβος της Νέας Εποχής, μετά τον δια βίου πνευματικό θάνατο που λανσάρεται δια της ομοφυλοφιλίας.

Θα πρέπει παιδαγωγικά να ξεχωρίσουμε τους ομοφυλοφίλους ή τις ομοφυλοφίλους που δεν έχουν πέσει στη σαρκική αμαρτία και εκείνους ή εκείνες που έχουν "απελευθερωθεί από τα ταμπού του παρελθόντος" και έχουν σαρκικές σχέσεις και ίσως προχωρούν σε μια μοντέρνα συμβίωση ομοφυλοφίλων. Οι πρώτοι δίνουν σκληρές μάχες για να απαλλαγούν από το δαίμονα της ομοφυλοφιλίας που προσπαθεί να κατακτήσει με τους αισχρότερους λογισμούς το νού του αγωνιστή ομοφιλόφιλου και στη συνέχεια να μαυρίσει την ψυχή του μήπως και καταφέρει να γκρεμίσει τον αγωνιζόμενο. Οι δεύτεροι που έχουν ισοπεδωθεί από τη συγκατάθεση στη σαρκική ομοφυλοφιλική αμαρτία θα πρέπει να ζητούν εμπόνως το έλεος του Θεού, να εξομολογούνται συχνά και με ειλικρίνεια και κάποια στιγμή θα τύχουν του Θεού ελέους. Θα καταφέρουν, του Κυρίου συνεργούντος, να διαλύσουν "τας μηχανάς του εχθρού" και να αποτινάξουν τη βδελυκτή σαρκική ομοφυλοφιλική αμαρτία και να ακυρώσουν τις μεθοδείες του

διαβόλου. Χρειάζεται η συμπαράσταση του πνευματικού πατέρα δίπλα τους, η εν Χριστώ καθοδήγησή τους μέχρι να καταλάβουν ότι δεν είναι αδύνατη η διόρθωση και η ευθυδρόμηση αφού "τα αδύνατα παρ' ανθρώποις, δυνατά παρά τώ Θεώ".

π. Σαράντης Σαράντης,

Η Ορθόδοξη «σεξουαλική αγωγή»

Επίμονα προβάλλεται σήμερα η ανάγκη για «σεξουαλική αγωγή» των παιδιών μας, στο πλαίσιο μάλιστα της σχολικής τους παιδείας. Όπως σε πολλούς άλλους τομείς της ζωής μας μάθαμε να ακολουθούμε τυφλά την «πολιτισμένη» Δύση, έτσι και στο θέμα αυτό. Ο φόβος μας είναι πάντα να μην υστερήσουμε απέναντί της. Γι' αυτό αντιγράφουμε πάντα πρόθυμα τον προβληματισμό και τις μεθόδους της. Επόμενο, λοιπόν, να θεωρούμε απαραίτητο ο «διαφωτισμός» να προχωρήσει και στην προβληματολογία του «γενετησίου ενστίκτου». Βέβαια, το τι διδάσκει η Δύση σχετικά με το ζήτημα αυτό, δεν φαίνεται να θεωρείται πρωταρχικής σημασίας. Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Δύση – και μεις μαζί της, αφού είμαστε κομμάτι της – κλυδωνίζεται σε μια λαίλαπα πανσεξουαλισμού.

Ο «φροϋδισμός» έχει καταστεί κυρίαρχη ιδεολογία στην εποχή μας. Η προτεραιότητα δίνεται στο σεξουαλικό ένστικτο και στην κτηνώδη ορμή. Το ανθρώπινο σώμα κατήντησε υποτιμημένη αξία και αντικείμενο-όργανο ηδονής. Μέσα σ' αυτό το κλίμα διαμορφώνεται το περιεχόμενο της «σεξουαλικής» διαφώτισης του ευρωπαϊού ανθρώπου. Έρχεται όμως από τα βάθη των αιώνων η φωνή του ουρανοβάμονα και θεόπτη Απ. Παύλου να μας παρουσιάσει την «σεξουαλική αγωγή», όπως (πρέπει να) διδάσκεται στο Σώμα του Χριστού, στο «σχολείο» της Εκκλησίας. Παραθέτουμε το σχετικό κείμενό του:

Το σώμα, ναός του Αγίου Πνεύματος (Α' Κορ. 6:12-20)

"Αδελφοί, πάντα μοι έξεστιν, αλλ' ου πάντα συμφέρει• πάντα μοι έξεστιν, αλλ' ουκ εγώ εξουσιασθήσομαι υπό τινος. Τα βρώματα τη κοιλία, και η κοιλία τοις βρώμασιν• ο δε Θεός και ταύτην και ταύτα καταργήσει. Το δε σώμα ου τη πορνεία, αλλά τω Κυρίω, και ο Κύριος τω σώματι• ο δε Θεός και τον Κύριον ήγειρε και ημάς εξεργεί δια της δυνάμεως αυτού. Ουκ οίδατε ότι τα σώματα υμών μέλη Χριστού εστιν; Άρας ουν τα μέλη του Χριστού ποιήσω πόρνης μέλη; Μη γένοιτο! Ή ουκ οίδατε ότι ο κολλώμενος τη πόρνη εν σώμα εστιν; «Έσονται» γαρ, φησίν, «οι δύο εις σάρκα μίαν». Ο δε κολλώμενος τω Κυρίω εν πνεύμά εστι. Φεύγετε την πορνείαν. Παν αμάρτημα ο εάν ποιήση άνθρωπος εκτός του σώματος εστιν, ο δε πορνεύων εις το ίδιον σώμα αμαρτάνει. Ή ουκ οίδατε ότι σώμα υμών ναός του εν υμίν Αγίου Πνεύματος εστιν, ου έχετε από Θεού, και ουκ εστέ εαυτών; Ηγοράσθητε γαρ τιμής. Δοξάσατε δη τον Θεόν εν τω σώματι υμών και εν τω πνεύματι υμών, άτινά εστι του Θεού."

(Μετάφραση: Όλα μου επιτρέπονται, αλλά δεν συμφέρουν όλα. Όλα μου επιτρέπονται, αλλά εγώ δεν θα αφήσω τον εαυτό μου να εξουσιασθεί από τίποτα. Τα φαγητά είναι για την κοιλιά, και η κοιλιά για τα φαγητά• ο Θεός θα καταργήσει και αυτήν και εκείνα. Αλλά το σώμα δεν είναι για την πορνεία• είναι για τον Κύριο και ο Κύριος για το σώμα. Ο δε Θεός και τον Κύριο ανέστησε και εμάς θα αναστήσει δια της δυνάμεως Του. Δεν ξέρετε ότι τα σώματά σας είναι μέλη του Χριστού; Να πάρω λοιπόν τα μέλη του Χριστού και να τα κάνω μέλη πόρνης; Μη γένοιτο. Δεν ξέρετε ότι εκείνος που προσκολλάται στην πόρνη είναι ένα σώμα μ' αυτήν; Γιατί θα γίνουν, λέγει, οι δύο μία σάρκα. Εκείνος δε που προσκολλάται στον Κύριο είναι ένα πνεύμα μ' Αυτόν. Αποφεύγετε την πορνεία. Κάθε άλλο αμάρτημα που κάνει ο άνθρωπος είναι έξω από το σώμα,

εκείνος όμως που πορνεύει, αμαρτάνει προς το ίδιο του το σώμα. Ή δεν ξέρετε ότι το σώμα σας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος που είναι μέσα σας και το οποίο έχετε από το Θεό, κι ότι δεν ανήκετε στους εαυτούς σας; Έχετε αγορασθεί αντί τιμήματος. Δοξάστε λοιπόν το Θεό με το σώμα σας και το πνεύμα σας, τα οποία ανήκουν στο Θεό.)

Η ρίζα του προβλήματος

Η απάντηση του Παύλου αρχίζει περίεργα, αλλ' όχι ανεξήγητα, από την κοιλιодουλεία. Γιατί οι «σαρκικές επαναστάσεις» έχουν ως βασική τους αιτία την γαστριμαργία. Από αυτήν γεννιέται το πάθος της πορνείας. Και ως «πορνεία» νοεί ο Απόστολος, και μαζί του οι Άγιοι Πατέρες μας, όχι φυσικά μόνο τη σαρκική σχέση με κάποια πόρνη, αλλά κάθε χρήση του γενετησίου ενστίκτου για σκοπούς έξω από το θέλημα του Θεού, που είναι η δημιουργία οικογένειας. «Το σώμα του Χριστιανού δεν επλάσθη δια να τρυφά και εκ της τρυφής να πίπτη εις την πορνείαν, αλλ' επλάσθη δια να ενωθή με τον Κύριον, Ος τις είναι η κεφαλή του» (άγ. Νικόδημος ο Αγιορείτης). Η νηστεία και η χαλιναγωγήση του σώματος, ουσιαστικά στοιχεία της Ορθόδοξης ασκητικής, αυτόν ακριβώς τον στόχο έχουν: να αποφευχθεί η «θεοποίηση» της κοιλίας (Φιλιππ. 3:19), ώστε να μην υποθάλπωνται τα σαρκικά πάθη, που έχουν ως κύρια αιτία την ευζωία και κοιλιодουλεία/ «Τι δε σαρκός ευπαθούσης, και νεότητι περιφερομένης, αφρονέστερον;» - θα πει ο Μ. Βασίλειος.

Η διδασκαλία του Απ. Παύλου διαρθρώνεται κατά τον ακόλουθο τρόπο:

α') Πόσοι δεν βλέπουν το σώμα τους ως όργανο ηδονής; Όχι, λέγει ο Παύλος. Το σώμα είναι δημιούργημα του Θεού και δεν πλάσθηκε για τις πορνικές σχέσεις, αλλά για να θεωθεί μαζί με την ψυχή, που είναι άρρηκτα δεμένη μαζί του. Θα αναστηθεί μαζί με την ψυχή, για να ζήσει αιώνια, ή στη «δόξα» του Θεού ή στην θέασή της ως «καυστικού πυρός» (πρβλ. Εβρ. 12:29), που είναι η κόλαση. Γι' αυτό δέχεται το σώμα μας τη χάρη του Θεού, ώστε να μεταβάλλεται σε «ναό του εν ημίν Αγίου Πνεύματος» αφού βέβαια καθαρισθεί πρώτα από τα πάθη του ο άνθρωπος. Πορεία δόξας είναι η ζωή του πιστού μέσα στο Σώμα του Χριστού. Να, λοιπόν, γιατί είναι πτώση και συντριβή η (οποιαδήποτε) πορνεία. Εκτροχιάζει το σώμα μας, αλλά και όλο τον άνθρωπο από τον αιώνιο προορισμό του.

β') Τα σώματά μας με το βάπτισμα γίνονται μέλη του Χριστού. Όταν λοιπόν χρησιμοποιούμε τα μέλη του σώματός μας, για να διαπράξουμε οποιοδήποτε κακό, χρησιμοποιούμε μέλη του Χριστού για τη διάπραξη της αμαρτίας μας. Έτσι, κάνουμε τα «μέλη του Χριστού» να αμαρτάνουν. Υπάρχει χειρότερο και φοβερότερο από αυτό; Αν λ.χ. φονεύσω κάποιον, με το χέρι του Χριστού τον φονεύω. Όταν βρίζω κάποιον, με το στόμα του Χριστού τον βρίζω. Όταν αδικών τους γύρω μου, με το χέρι του Χριστού τους αδικώ. Και όταν πορνεύω, με τα μέλη του Χριστού πορνεύω. Αυτή είναι η τραγικότητα και αφροσύνη της «πορνείας»! Αποσπώ τα μέλη μου από το σώμα του Χριστού και τα καταδικάζω σε θάνατο, καθιστώντας τα όργανα της αμαρτίας μου. Μέσα στον αληθινά εκκλησιαστικό γάμο, με το μυστήριο, την πίστη και τη σωφροσύνη του, το ζευγάρι εντάσσει στη χάρη του Θεού και τη σωματική του σχέση, που γίνεται «δια της τεκνογονίας» μέσο σωτηρίας. Έξω από το μυστήριο και τη χάρη του Θεού (και αυτό συμβαίνει σε κάθε άλλο είδος «γάμου») η σωματική σχέση παύει να είναι κοινωνία εν Χριστώ και γίνεται σχέση σαρκική, δηλαδή πορνεία, αποκοπή από το Σώμα του Χριστού, θάνατος.

γ') Η ουσία της «πορνείας» παρουσιάζεται από τον Απόστολο και από μια άλλη οπτική γωνία. «Δικό μου είναι το σώμα και το κάνω ό,τι θέλω!» Αυτή είναι η πρόχειρη επιχειρηματολογία μας. Όχι, απαντά ο Παύλος. Δεν είναι δικό σας τίποτε, συνεπώς ούτε και το σώμα σας. Δεν ανήκετε στον εαυτό σας. Και ως δημιουργήματα του Θεού, αλλά και για ένα εξ ίσου σπουδαίο λόγο. Σας

εξαγόρασε ο Χριστός με ατίμητο τίμημα, το πανάγιο αίμα Του. Είμαστε «εξαγορασμένοι σκλάβοι», κατά τον άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη. Δεν είναι δικά μας, λοιπόν τα σώματά μας, αλλά του Χριστού. Περισσότερο δε από κάθε άλλη αμαρτία η πορνεία μολύνει όλο μας το σώμα, σαρκικά και πνευματικά, και ισοδυναμεί με αυτοκτονία.

Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, γιατί με τόση αγωνία φωνάζει ο Παύλος; Φεύγετε (τρέξτε να σωθείτε από) την πορνεία! Τη βλέπει να καταδιώκει απειλητικά τον άνθρωπο: Καμμιά αμαρτία δεν μας κυνηγά τόσο, όσο η σαρκική, γιατί είναι ριζωμένη μέσα μας. Παρατηρεί ο Άγ. Γρηγόριος Νύσσης: «... Όταν μορφή πορνική τοξεύη, νότα διδόναι (να τρέπεσαι σε φυγή)... Κατατοξεύει γαρ κατ' οφθαλμών η πορνεία, έστι δε των άλλων πονηρευμάτων φοβερώτερον»!

Αναγκαία προϋπόθεση

Γίνεται, λοιπόν, φανερό, ότι η «σεξουαλική αγωγή» στο χώρο της Ορθοδοξίας δεν είναι παρά θεολογία του ανθρώπινου σώματος, μέρος της Ορθόδοξης ανθρωπολογίας. Δεν πρόκειται, συνεπώς, για μια «επιστημονική» ανάλυση και περιγραφή της σωματικής λειτουργίας ή για ηθικοκοινωνική καθοδήγηση, αλλά για θεώρηση του ανθρώπου μέσα από το πρίσμα της θείας αποκαλύψεως. Μια τέτοια αντίληψη, άρα, για τον άνθρωπο και το σώμα του δεν «διδάσκεται» θεωρητικά, ούτε, πολύ περισσότερο, επιβάλλεται! Εμπνέεται μονάχα στα πλαίσια της εν Χριστώ ζωής και του πνευματικού αγώνα της Ορθοδοξίας. Ο Χριστιανός νέος μαθαίνει κοντά στον Γέροντα-Πνευματικό του να ζει εν Χριστώ, με προσευχή και άσκηση, αγώνα και εγκράτεια, γνωρίζοντας ότι ο στόχος του είναι ο εν Χριστώ δοξασμός του σώματος και της ψυχής του. Αν δεν ισχύει η προϋπόθεση αυτή, δεν είναι περίεργο η διδασκαλία του Απ. Παύλου να απορρίπτεται σαν μύθος.

π. Γεώργιος Μεταλληνός

Σχολεία και Εξομολόγηση

Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου

Η εγκύκλιος του Υπουργείου Παιδείας που συνιστά να μη γίνεται εξομολόγηση στα Σχολεία δημιούργησε και δημιουργεί πολλές συζητήσεις και ακούγονται πολλές απόψεις.

Εκ πρώτης όψεως όταν διαβάση κανείς την εγκύκλιο μπορεί να συμφωνήσει με το περιεχόμενό της. Πράγματι το μυστήριο της Εξομολογήσεως συνδέεται με την ελευθερία των ανθρώπων, την σχετική ηρεμία, την απαραίτητη προετοιμασία, τον κατάλληλο χώρο και τους ειδικούς Κληρικούς.

Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί –ούτε και η συγκεκριμένη εγκύκλιος– ότι το μυστήριο της ιεράς Εξομολογήσεως βοηθά πάρα πολύ τους ανθρώπους, ιδιαιτέρως τους νέους, που έχουν τόσα υπαρξιακά προβλήματα και μάλιστα βιώνουν το λεγόμενο υπαρξιακό κενό, τις «νοογενείς νευρώσεις», όπως θα έλεγε ο Victor Frankl. Θα μπορούσα να πω ότι αυτό το μυστήριο, όταν εξασκείται ορθά, επιδρά άμεσα και αποτελεσματικά στον άνθρωπο, κυρίως στον σύγχρονο άνθρωπο, αφού μάλιστα από διάφορες έρευνες φαίνεται ότι το 33% των Ελλήνων έχει ανάγκη από ψυχολογική - ψυχιατρική υποστήριξη.

Όμως, εάν διαβάση κανείς προσεκτικά την εγκύκλιο, θα διαπιστώση ότι δημιουργεί διάφορα προβλήματα.

Το πρώτον είναι το λεγόμενο παιδαγωγικό. Η «παιδαγωγή» δεν είναι απλώς υπόθεση «γνωστικής διαδικασίας», διότι την διανοητική γνώση μπορεί να την ικανοποιήσει και το φροντιστήριο. Το Σχολείο προσφέρει διανοητική γνώση, αλλά ταυτόχρονα πρέπει να προσφέρει

και εμπειρία, κοινωνική, ιστορική, θρησκευτική, εκκλησιαστική, και αυτό λέγεται παιδεία.

Εάν παραμένουμε μόνον στην ξηρά λογικοκρατούμενη γνώση και αρνηθούμε την εμπειρική γνώση, τότε δημιουργείται στους νέους μια ψυχολογική, συναισθηματική και υπαρξιακή αναπηρία. Έτσι, το θέμα δεν είναι να μη γίνεται το μυστήριο της Εξομολογήσεως στα Σχολεία, αλλά να μείνουν τα Σχολεία ανοικτά και στην είσοδο του Ιερέως που θα εκτελή το έργο του ως «πνευματικός σύμβουλος» με σοβαρότητα, ελευθερία και κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις, αλλά ενδεχομένως και στην είσοδο του ψυχολόγου και μάλιστα του παιδοψυχολόγου, όπως γίνεται στα δυτικά Σχολεία, κυρίως στην Αμερική. Γιατί να επικρατή μια μονομέρεια στην προσφορά παιδείας;

Το δεύτερο πρόβλημα που δημιουργείται είναι το νομικό. Πράγματι ο υφιστάμενος Νόμος 590/1977 στο άρθρο 2 διαγορεύει: «Η Εκκλησία της Ελλάδος συνεργάζεται μετά της Πολιτείας, προκειμένου περί θεμάτων κοινού ενδιαφέροντος, ως τα της χριστιανικής αγωγής της νεότητας...». Στο σοβαρό αυτό θέμα της αγωγής των νέων θα πρέπει να υπάρξει συνεργασία της Πολιτείας με την Εκκλησία, ώστε το έργο της πνευματικής καθοδήγησης να γίνεται με ελευθερία, ευπρέπεια και αποτελεσματικότητα. Εάν όμως η Πολιτεία δεν επιθυμή συνεργασία με την Εκκλησία, θα πρέπει να καταργήσει τον συγκεκριμένο νόμο.

Το τρίτο πρόβλημα που δημιουργείται είναι το ηθικό. Δόθηκε μεγάλη έμφαση στην απαγόρευση της Εξομολόγησης στα Σχολεία, αν και η Εξομολόγηση γινόταν σε περιορισμένα Σχολεία και μέσα στα πλαίσια που καθόριζε η προηγούμενη Εγκύκλιος της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Το σημαντικό είναι ότι καταργήθηκε η Εγκύκλιος αυτή, χωρίς προηγούμενη συζήτηση με τον Αρχιεπίσκοπο και την Ιερά Σύνοδο, από ανθρώπους που θέλουν να τους σέβονται.

Πέραν τούτου, νομίζω ότι η Εγκύκλιος, έστω και με αυτόν τον σκοπό, θα μπορούσε να γραφή με θετικό τρόπο. Αντί να απαγορεύει την Εξομολόγηση στα Σχολεία, θα μπορούσε να επιτρέψει στους Καθηγητές Θεολόγους να συστήσουν, σε όσους θέλουν, να εξομολογηθούν σε Πνευματικούς στους Ιερούς Ναούς των Ενοριών τους.

Η προσωπική μου εμπειρία ως προς το θέμα της εξομολογήσεως στα Σχολεία, καίτοι σε μερικά σημεία είναι θετική, στα περισσότερα είναι αρνητική, γι' αυτό προτιμούσα ως Ιεροκήρυκας να κάνω ομιλία στα παιδιά για την αξία της εξομολογήσεως και να συνιστώ σε όσους θέλουν να εξομολογηθούν, να το κάνουν σε απογευματινές ώρες στους καθορισμένους Ιερούς Ναούς.

Αλλ' όμως δεν μπορώ να συμφωνήσω και με τον τρόπο και το βαθύτερο περιεχόμενο της Εγκυκλίου που προϋποθέτει το Σχολείο ως χώρο διανοητικής-νοησιαρχικής γνώσης και αποκλείει την ψυχολογική και υπαρξιακή γνώση. Μια τέτοια νοοτροπία αφ' ενός μεν δημιουργεί στο παιδί ένα υπαρξιακό κενό, μια «υπαρξιακή αναπηρία», αφ' ετέρου δε αφήνει τον χώρο ανοικτό σε κάθε επιτήδριο να εκμεταλλεύεται το «θρησκευτικό συναίσθημα» του νέου, που ούτως η άλλως υπάρχει, με τραγικές συνέπειες και για τον ίδιο και για την κοινωνία.–

Ακυβέρνητη κοινωνία

Πρωτ. π.Θωμά Βαμβίνη

Ζούμε σε μια εποχή που τίποτε πια δεν μπορεί να μας ξαφνιάση• κανένα σκάνδαλο, καμιά ανατρεπτική πρόοδος της επιστήμης, καμιά αιρετική δοξασία, καμιά βλάσφημη καλλιτεχνική εκκεντρικότητα. Τίποτε απ' όλα αυτά δεν μπορούμε πλέον να το αντιμετωπίσουμε σαν κάτι το νέο. Όλα τα έχουμε συνηθίσει. Η συχνή επανάληψή τους και προπαντός η δημοσιογραφική τους εκμετάλλευση, τα έχουν κάνει να χάσουν το «πλεονέκτημα» της πρόκλησης.

Αυτή η αντιμετώπιση των πραγμάτων θα μπορούσε να ήταν αποτέλεσμα ψυχολογικής και πνευματικής ωριμότητας, η, ακόμη, φυγής από κάθε ενδιαφέρον για τα ανθρώπινα πράγματα, λόγω του ότι έχουμε αιχμαλωτισθή σ' ένα ανώτερο νόημα για την ζωή μας. Όμως δεν ισχύει τίποτε από όλα αυτά. Η κατάσταση αυτή είναι μια παθητική κατάσταση• μια αδράνεια των ψυχικών και πνευματικών αντανακλαστικών λόγω κορεσμού από αναφομοιώτες πληροφορίες, που μιλούν για αλλεπάλληλα τραγικά και προκλητικά γεγονότα. Με λίγα λόγια τίποτε πλέον δεν το θεωρούμε απίθανο. Κι αυτό γιατί έχουμε πειστεί ότι πνευματικά είμαστε μια ανερμάτιστη ακυβέρνητη κοινωνία, που διαρκώς θεσπίζει νόμους για να διασφαλίση ακόμη καλύτερα την ακυβερνησία της.

Δεν είναι ελληνικό το φαινόμενο. Είναι τυπικά δυτικοευρωπαϊκό. Είναι του κόσμου που έχασε την καρδιά και περιορίστηκε στη λογική• που άφησε την φυσικότητα της ζωής και δουλώθηκε στην τεχνική• που έχασε τον Θεό και φυλακίστηκε στις ιδεολογίες της φιλαυτίας, στο κυνήγι του μέγιστου κέρδους, στην επιδίωξη της υλικής ευδαιμονίας.

Εμείς ως λαός με ισχυρή πνευματική παράδοση έχουμε ακόμη κάποιες αντιστάσεις. Όμως καταπίνουμε γουλιά-γουλιά την δυτικοευρωπαϊκή νοοτροπία και την αφομοιώνουμε αθόρυβα.

Αγνοείτε τους θορυβώδεις!!!

Ένα σύγχρονο εκκλησιαστικό μήνυμα, γεμάτο αγάπη για όλο τον κόσμο, μπορεί να είναι ένας λόγος του αγίου Μαξίμου, λίγο διαφοροποιημένος ως προς την διατύπωση: Για να αγαπήσετε τον άνθρωπο αδιαφορείστε για όλα τα ανθρώπινα. Αδιαφορείστε για τις περιττές διενέξεις των πολιτικών και των δημοσιογράφων, για τις προκλήσεις των αθέων και τις παρεξηγήσεις Παπικών και Μουσουλμάνων. Αγνοείτε αυτούς που θορυβούν για να τους προσέξετε. Και στραφείτε σε ο,τι ήρεμο και ανατρεπτικό της ταραχής του κακού. Προ παντός στραφείτε στον εαυτό σας, για να βρείτε τον Θεό και τον αδελφό σας.

Από τον ταραγμένο κόσμο κρατείστε μόνο την αγωνία των προσφύγων, την θέα των σκοτωμένων από τις σοφές βόμβες των μεγάλων, τα σκελετωμένα σώματα παιδιών και γερόντων, που λιμοκτονούν, χωρίς όμως να οργισθείτε ατελέσφορα εναντίον κανενός. Μονάχα, αν μπορείτε, πονέστε δημιουργικά για το κακό που κατατρώει την φύση μας, το κακό που κατατρώει πιο πολύ αυτούς που το ενεργούν με οποιαδήποτε προσχήματα.

Με αυτήν την εικόνα συνδέστε την βυζαντινή εικόνα του προσευχόμενου ερημίτη, που μέσα από το σπήλαιό του στρέφει το πρόσωπό του, γεμάτο πόνο και ελπίδα, στον Χριστό, οποίος τον ευλογεί από το πάνω δεξιό άκρο της εικόνας.

Αναπνέοντας μέσα σ' αυτήν την ατμόσφαιρα θα είστε ένας πνευματικός δυναμίτης στα θεμέλια της κοινωνίας, που δεν γνωρίζει την αληθινή ζωή.

<http://www.imerovigli.org/info.php?catid=33>